

Vysokoškolská kvalifikační práce - bakaláři
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: Hana Svobodová

Název práce: Pouzdro

Slovní hodnocení:

Hana Svobodová působí rázně, ale její sochy jsou spíše intimní a křehké. Autoportrétní hlavu i figuru vymodelovala velmi dobře, ale figura působila tak tradičně, že by možná bylo zajímavé právě toto cíleně rozpracovat. V dalším semestru se zabývala postavou svázanou do sebe programem, ve kterém je možné figury generovat a hýbat s nimi. Postava z počítačového programu je schoulená do tak radikální polohy, že tělo začalo pronikat sebou. Poloha, kterou lze dosáhnout pouze v počítačovém programu byla nejprve realizovaná pomocí 3D tisku a potom, podle malého modelu byla klasickým přemodelováním do hlíny zvětšena. Odlitek provedla do umělého mramoru a posílila tak sochařskou a rukodělnou linku sochy. Určitě by do budoucna stálo za to rozvinout motiv tohoto střetu mezi virtuálním a tradičním sochařstvím k další práci. V následujícím semestru odjela na stáž a odtud si přivezla figuru vysekanou z kamene. Jde o groteskní figuru na hranici inzitivního umění. Bakalářské práci předcházely práce na téma schoulení a uzavření se do bezpečné polohy. Vytvořila dvě sochy lidských embryí z prosvítající polyesterové pryskyřice a několik schránek z peří. Právě tyto schránky byly přípravou na její bakalářskou práci. Peřím pokryté skořepiny nebo spíše obaly vytvořila z měkkého pletiva a dosáhla tak pocitu tělesnosti. Měkkost stála ale v kontrastu k původnímu záměru vytvořit ochranou schránku. Proto ve své následné bakalářské práci změnila postup a schránku vytvořila z laminátového odlitku. Tento odlitek, který je odlitkem její vlastní schoulené postavy, pokryla peřím. Peří usazovala postupným překrýváním a vsazováním do předem navrtaných otvorů. Tím vytvořila i vnitřní stranu skořepiny, která je pokrytá strukturou vytvořenou z konců peří. Tato vnitřní strana tak působí jako by bylo schoulené tělo do opeřené schránky původně vrostlé. Tento dojem ještě více podporuje červená barva odlitku. Tělo, které se původně ve schránce choulilo, bylo vytrženo. Zůstala jen prázdná péřová ulita, nebo jak říká autorka, kokon bez motýla. Na rozdíl od kokonu, který je od začátku určený k tomu, aby byl otevřen a opuštěn, je péřová schránka spíše z těla bolestně stržená. Není to tedy socha, která navazuje třeba na sochu Lidské vejce od Evy Kmentové, na otisk lidského těla. Její socha má dvě strany. Z rubové strany je to fyzicky bolestivá socha, na které oceňuji i to, že pracuje s niterným ponorem do osobně prožitých stavů. Tato poloha je pro mě akceptovatelná v okamžiku, kdy autorka vědomě pracuje se sebereflexí a tedy i s odstupem. Osobní téma tak není auto terapií, ale formou objektu. Připouští tak možnost, že je jedno, co sama do objektu vkládá, a interpretaci nechává plně na divákovi. Socha má ale především vnější stranu a před námi leží schoulená postava pokrytá peřím. Pro mě osobně je socha v této poloze nejsilnější. Tím, že neodkrývá svoji rubovou stranu, dostává schoulená postava jasný význam. Vnímám ji jako bezbranný hluboký spánek, který může být tou ochranou, pouzdrzem nebo schránkou do které se autorka skrývá před realitou probuzeného světa.

Závěrečné hodnocení: Práci doporučuji k obhajobě

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval(a): Michal Gabriel

Datum:

Podpis: